

BIBELSK TRO

Fritt, uavhengig tidsskrift på evangelisk-luthersk grunn

1/2026
35. årgang

*Jeg plantet,
Apollos vannet,
men Gud gav vekst.
1Kor 3,6*

I dette nummeret:

- En bygning av Gud i himmelen
- Lydia Lithell – forfatteren av noen av våre kjæreste sanger
- Kain og Abel

www.bibelsk-tro.no

utgir tidsskriftet Bibelsk Tro

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å framme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlenes skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord – slik det opprinnelig ble gitt – er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolutte autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelses-skrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om ”Skriften alene”, ”rettferdiggjørelsen ved tro på Kristus alene” og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:

Lektor/ cand. theol. Eivind Gjerde (formann), pensjonert baker Erik Nordbø (nestformann), tømrer Jostein Vedøy, eiendomsmegler Edvard Jekteberg og Mangor Goa

Varamenn: Pensjonert adjunkt Gunnar Holth, avd.leder Olav Stokka,

Rådet:

Sivilingeniør John Peder Samdal, pensjonert stålverks-arbeider Kjell Magnor Kvalvåg, økonomileder Finn-Widar Knutzen, lektor/sivilingeniør Kåre Nordpoll, pensjonert vaktmester Dagfinn Natland, pensjonert lektor/cand. theol Olav Hermod Kydland

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, pensjonert adjunkt Gunnar Holth, økonomileder Finn-Widar Knutzen, juridisk rådgiver Jan Endre Aasmundtveit, ekspeditør Immanuel Fuglsang (Danmark), pastor Henric Staxäng (Sverige), tømrer Eivind Ydstebø,

Angående Bibelsk Tro!

Det er anledning til å få Bibelsk Tro tilsendt som PDF i e-post.

Skriv til:

btpost@bibelsk-tro.no
og oppgi navnet og adressen din.

**BIBELSK
TRO**

Fritt, uavhengig tidsskrift
på evangelisk-luthersk
grunn

Redaksjon:
Eivind Gjerde
Olav Hermod Kydland

Redaksjons- og
ekspedisjonsadresse:
Postboks 67, 4349 Bryne
olav.kydland@lyse.net

Internett:
www.bibelsk-tro.no
btpost@bibelsk-tro.no

Abonnement og gaver:
Persokkrossen 3
4046 Hafstrjord
Bankgiro: 3207.43.88999
Vipps: 538699
Dansk bankgiro: 7620 7543588
Kasserer: Edvard Jekteberg
Mobil: 959 21 195

Utkommer 6 ganger i året.

Årsabonnement:
Norge og Norden kr. 180,-
Til andre land kr. 210,-
Skoleungdom kr. 160,-

Bibelsk Tros kassetjeneste
Mobil: 905 49 821

Redaksjonen er ansvarlig for alt
som kommer fram i lederspalten.
Konkrete synspunkter forøvrig
står de respektive forfattere
ansvarlig for.

Red. deler nødvendigvis ikke alle
disse, men er ansvarlig for at ikke
noe bryter med stiftelsens formål
og grunnlag. Unntak fra dette
kan være ytringer i klipp- og
leserbrevspalten.

Ettertrykk kan skje ved
kildeangivelse.

Layout: Jarle Goa

Trykk: Jærprint
Tlf: 952 99 844

Forsidebilde:
MrGajowy3

En bygning av Gud i himmelen

Leder. Av Olav Hermod Kydland 4

Ønske om å være med Kristus

Andakt. Av Hans Erik Nissen 7

Her jeg vandrer som en pilgrim

Sang. Av Lydia Lithell 8

Guds Ords inspirasjon

Bibelforum. Av Arvid Inge Joramo 9

Guds vei gjennom anfeltelsen

Bibelsk sjelesorg. Av Hans Erik Nissen 13

Kjære Redd!

Bibelsk sjelesorg. Av Gudmund Vinskei 14

"Creeds or deeds"

Tro og gjerninger. Av Vesa Pöyhtäri 15

Lydia Lithell – forfatteren bak noen av våre kjæreste sanger

Fra Sangskatten. Av Terje Bjuland 17

I livet og i døden

Bokklipp. Av Carl Olof Rosenius 20

Minneord om Arvid Inge Joramo

Minneord. Av Eivind Gjerde 22

Den evige hvile

Bokklipp. Av Charles Haddon Spurgeon... 23

Kain og Abel (1 Mos 4)

Bibelforum. Av Peter Olsen 23

Flyttfåglarna

Sang. Av Lydia Lithell 32

Å hvilken lykke å deg tilhøre!

Takk, takk at også jeg fikk være med!

Den gode gjerning du selv fullføre.

Til jeg står fri og frelst i evighet!

(Nr. 131 vers 8 i Sangboken)

En bygning av Gud i himmelen

AV OLAV HERMOD KYDLAND

“Vi vet jo at om det teltet vi lever i på jorden blir brutt ned, så har vi en bygning som er av Gud, et hus som ikke er gjort med hender, evig i himmelen” (2 Kor 5,1).

Apostelen Paulus kaller her vår kropp, eller legeme, et telt. Det vil si noe som er midlertidig, ikke noe vedvarende. Alle Guds barn har en bygning, et hus, i himmelen som skal bestå til evig tid. Det er en stor trøst for alle Guds barn som lever i troen på Jesus Kristus i denne verden.

Teltet blir brutt ned

Apostelen vet at legemet kommer til å bli brutt ned. Han har erfart, og erfarer det i sitt liv og sin gjerning. I 2 Kor 11,23-26 oppsummerer han hva han har opplevd i livet som Herrens apostel: *“Av jødene har jeg fem ganger fått førti slag på ett nær. Tre ganger er jeg blitt gitt stokkeslag, én gang steinet, tre ganger har jeg lidd skipbrudd, et døgn har jeg vært i dypet. Ofte har jeg vært på reiser – i fare på elver, i fare blant røvere, i fare blant landsmenn, i fare blant hedninger, i fare i by, i fare i ørken, i fare på hav, i fare blant falske brødre. I slit og strev, ofte i nattevåk, i sult og tørst, ofte i faste, i kulde og nakenhet.”*

Alt dette som apostelen har opplevd er med på å bryte ”teltet” hans ned.

Bibelen forteller også at Paulus, Timoteus og Trofimus hadde legemlige lidelser eller sykdommer. (2 Kor 12,7-10; 1 Tim 5,23; 2 Tim 4,20)

Blant oss mennesker har noen god helse, andre har dårlig helse, gjerne plaget av ulike sykdommer som fører til at kroppen brytes ned etter som tida går. Men også kroppen til dem med god helse, brytes ned til slutt.

Når alderdommen kommer, svekkes helsen, og sansene blir stadig sløvere. Eldre folk blir mer opptatt av seg selv og sin helse, og tankene

dreier seg ofte om hvordan en skal klare å få dagene til å gå på en tilfredsstillende måte, uten for mye smerte.

Når det gjelder helseproblemer i alderdommen, beskriver Forkynneren disse billedlig i kap. 12,3-5:

“Da skjelver husets voktere. De sterke menn blir bøyd. De som maler på kvernen, stanser arbeidet, fordi de er blitt for få. Og det mørkner for dem som ser ut gjennom vinduene. Begge dørene til gaten blir stengt, mens kvernduren blir svak. En står opp når fuglene kvittrer, men alle sangmøyene er lavmælte. En frykter for hver bakke, det lurer skremleser ved veien. Mandeltreet blomstrer, gresshoppen sleper seg fram, kapersen mister sin kraft. For mennesket drar bort til sin evige bolig – de sørgende går allerede og venter på gaten.”

Hendene (”husets voktere”) skjelver og blir svakere. Benene (”de sterke menn”) svekkes og blir stadig svakere. ”Kvernen stanser arbeidet fordi de er blitt for få”, det vil si det minker på tennene slik at en ikke er i stand til å tygge maten skikkelig. Øynene (”vinduene”) svekkes også slik at en ikke kan se tydelig og klart lenger.

I vers 4 taler Forkynneren om at ørene (”begge dørene til gaten”) stadig blir svekket og hørselen (”kvernduren”) reduseres og blir svak. Eldre folk står oftest opp tidlig om morgenen, og søvnen er ofte kortvarig med mange våkeperioder.

Når almenntilstanden svekkes, fører det mange ganger til angst og redsel for vonde og ubehagelig ting som kan skje med en der en bor og der en ferdes. (v. 5). ”Mandeltreet blomstrer” taler om at håret blir hvitt.

”Gresshoppen sleper seg fram.” Det tenkes nok her på en eldre person som bøyer ryggen og har en slepende gange. ”Kapersen mister sin kraft” er uttrykk for at smakssansen sløves.

Dette er tilstanden for mange eldre før de drar bort til sin evige bolig, døden. De sørgende står allerede utenfor og venter på det som skal skje (12,5).

Derfor oppfordrer Forkynneren den enkelte til å tenke på sin skaper før døden inntreffer og livstråden brytes. Legemet brytes ned, hjerte og de ulike livs- og åndedrettsfunksjoner slutter å fungere (12,6).

Døden

Ved syndefallet kom døden inn i verden. Bibelen taler om tre ulike dødsbegrep.

Den første er den åndelige død. Det vil si skilsmissen fra den levende Gud. Den kom inn i verden ved syndefallet og fører til at forstanden og føleleselivet står under syndens forferdelige innflytelse.

Det andre dødsbegrep Guds ord opererer med er den legemlige død. Ved den legemlig død skilles ånd og legeme. Mennesket er en enhet mellom ånd og legeme og følgelig er det en forferdelig straff at båndet mellom dem blir brutt.

Det tredje dødsbegrep Bibelen taler om er den evige død. Det er en fullstendig skilsmisse fra Gud, under hans dom og vrede til evig tid.

Men helt annerledes går det med Guds barn. Christian Scriver sier i "Sjeleskatt":

"Når sjelen forlater legemet, går den like til Jesus i paradiset. Den bæres av engler til Abrahams skjød og går inn til sin Herres glede. Den er skilt fra legemet, men desto inderligere forbundet med sin Frelser. Hva den før har trodd, det ser den nå. Hva den før har ønsket og håpet, det har den nå fått. Den salige sjel har forlatt alt det den hadde i verden, men har til vederlag fått alt som er i himmelen. Nå synger den sammen med alle de salige Guds lov og pris."

Legemets oppstandelse

Men de døde skal ikke bli i gravene alltid. I Joh 5,28-29 leser vi: "*Undre dere ikke over dette! For den time kommer da alle de som er i gravene skal høre hans røst. Og de skal*

komme ut, - de som har gjort det gode til livets oppstandelse, men de som har gjort det onde, til dommens oppstandelse." (Se også Joh 6,40 og Dan 12,2!)

I Luthers Lille katekisme leser vi i den 3. trosartikkel: "*Jeg tror på Den Hellige Ånd, en hellig, allmenn kirke, de helliges samfunn, syndenes forlatelse, legemets oppstandelse og det evige liv.*"

Ifølge Guds ord skal alle mennesker stå opp fra de døde (Dan 12,2). Men "*noen til evig liv, noen til skam og evig avsky.*" (Se også Joh 5,29 og Åp 20,15).

Når det gjelder Guds barn, sier Skriften: "*For har vi blitt forenet med ham ved en død som er lik hans død, så skal vi også bli det ved en oppstandelse som er lik hans oppstandelse*" Rom 6,5).

Jesus stod opp legemlig den 3. dagen. Skriften kaller ham for "*den førstefødte av de døde*". (Åp 1,5), og han er blitt "*førstegrøden av dem som er sovnet inn*" (1 Kor 15,20). Følgelig er Kristi oppstandelse en garanti for at alle de døde også skal oppstå.

Skriften sier at Guds barn skal bli ham like og se ham som han er. (1 Joh 3,2).

I Fil 3,21 leser vi: "*Han skal forvandle vårt fornedringslegeme og gjøre det likt med sitt herlighetslegeme ved den kraft han har til også å legge alle ting under seg.*"

For å se og bli lik Jesus må vårt fornedrelseslegeme forvandles. Det skjer når Jesus kommer igjen.

Hvordan blir de døde oppreist?

I 1 Kor 15,37ff. taler apostelen om hvordan de døde blir oppreist og hva slags legeme de trer fram i. Så sier han: "*Og det du sår, er ikke det legemet som skal bli, men et nakent korn – om det nå er av hvete eller av et annet slag.*"

Professor Erling Danbolt skriver i sin kommentar at et nakent korn, som ser ut som et sandkorn, blir til en plante. Det er altså både identitet og forskjell. Det samme liv kommer til syne igjen, men i en helt annen skikkelse. Da døden ligger imellom må først frøet dø i

jorden, ellers kan det ikke tre fram i en ny livs-skikkelse. (Joh 12,24). ("Første Korinter brev", Credo Forlag, København 1985)

Videre sier Guds ord i 1 Kor 15 at det blir sådd et naturlig legeme, det reises opp et åndelig legeme. Det første mennesket var av jorden, jordisk. Det andre mennesket er av himmelen. Som den jordiske (Adam) var, slik er også de jordiske. Det er etterkommerne av de første menneskene.

På samme måten som vi har båret bildet av vår stamfar, Adam, så skal vi også bære bildet av den himmelske, Jesus Kristus.

Men Guds ord sier at ikke alle skal sovne inn, men de som lever når Jesus kommer igjen, skal bli forvandlet. Når den siste basun lyder, skal de døde bli reist opp uforgjengelige.

Vi skal alle bli forvandlet, sier Guds ord: "*For dette forgjengelige må bli ikledd uforgjengelighet, og dette dødelige må bli ikledd udødelighet*" (1 Kor 15,53).

Ved sin død og oppstandelse seiret Jesus over døden og djevelen. Ved den legemlige død og forvandlingen, får den enkelte troende del i Jesu seier over døden og djevelen, i himmelen. Ved den legemlige død blir sjel (ånd) og legeme skilt, men ved oppstandelsen blir sjel og legeme forenet igjen.

En bygning, et hus av Gud i himmelen

Vi er nå i et "telt" i vårt liv på jorden, men i himmelen har vi en bygning, et hus, som skal være vår permanente bolig til evig tid.

På samme måte som Jesu legeme ble forvandlet, skal også vårt legeme forvandles. Det skal skje når Jesus kommer igjen ved den siste basun. (1 Kor 15,52).

Guds ord sier: "*Gud reiste Herren opp, og han skal også reise oss opp ved sin kraft*" (1 Kor 6,14. Se også Rom 8,11!)

Gud skal reise opp vårt legeme som gjerne har blitt til mold, og forvandle det.

Det vil si at Jesus skal forvandle vårt fornedringslegeme og gjøre det likt med sitt herlighetslegeme. Følgelig blir vår bygning åndelig, uforgjengelig, udødelig og evig i himmelen.

Når dette skjer, er døden oppslukt til seier. (1 Kor 15,55).

Apostelen er overbevist av Den Hellige Ånd om at Guds barn har, eller får, en bygning, et hus som er gjort av Gud og som varer til evig tid. Vårt "telt" her på jord er bare for vårt jordiske liv her i tiden, men vår himmelske bygning skal vi ha i all evighet.

Mens Paulus var her i verden lengtet han etter å bli "overkledd" med en bolig fra himmelen. For når en er ikledd den, da skal en ikke bli funnet naken. Med andre ord: Paulus ønsker ikke å dø og bli lagt i en grav. Kanskje han håpet at Jesus ville komme igjen og hente ham mens han var i live. Da ville han slippe å gå veien om død og grav, For han sier at vi skal ikke alle sovne inn, men vi skal alle bli forvandlet (1 Kor 15,51).

Vårt hjemland er i himmelen

Enhver gjenfødt kristen som lever i sitt "telt" på jorden, i samfunnet med Jesus, og holder seg til Guds ord og bud, vil ved Jesu komme nå fram til målet: Himmelen og få en bygning av Gud, som ikke er gjort med hender. En bygning, et hus, som skal være en bolig til evig tid. Denne bygning er, i motsetning til vårt jordiske telt, åndelig, uforgjengelig, udødelig og evig. I himmelen er det ikke sorg, ikke død og ikke gråt, men evig salighet.

Takket være Lammet.

"Normløst"

"Hvordan radikal kjønnteori erobret Norge"

En bok av Kjell Skartveit

Boka koster kr. 350 + porto.

Se annen kontaktinfo bakerst i bladet (s. 31).

Ønske om å være med Kristus

AV HANS ERIK NISSEN

“Jeg har lyst til å bryte opp herfra og være med Kristus, for det er mye, mye bedre” (Fil 1,23).

Paulus gleder seg ikke til å dø, men han gleder seg til å være sammen med Jesus.

Døden er den siste fiende. Også kristne kan gripes av frykt og angst når de tenker på den.

Likevel er dødens brodd brutt for et Guds barn. Jesus har banet en vei inn gjennom døden. Det er ikke noen smal vei. Den er så bred at en kristen ved dødens terskel ikke kan se døden, men Guds herlighet. Derfor skal du ikke tenke på avslutningen. Foran den venter det evige livs begynnelse. Ja, Jesus kaller seg selv begynnelsen.

Å ha lyst til å være sammen med Jesus er ikke det samme som å være trett av livet. En levende kristen har fått øynene åpnet for alle Herrens velgjerninger. Samtidig lever lengselen etter å være sammen med Jesus.

Livet på jord er ikke alltid lett. Det er mye i oss og omkring oss som kan tynde og ydmyke.

Jorden har ikke den roen du lengter etter. Du finner heller ikke fred i deg selv. Anfektelser og nød kaster mørke skygger inn over livet.

Se fram mot den dagen da du skal være sammen med Jesus. Da har du ingenting å frykte. Ingen sykdom skal plage deg mer. Ingen død skal rive dine kjære fra deg. Ingen misforståelser skal oppstå.

Jesus er alt i alle. Da skal vi være slik mot hverandre som Jesus er mot oss.

Grå, mørke og tunge timer skal ikke være mer. Evigheten skal være en uendelig dag fylt av glede, tjeneste og lovsang til Guds og Lammets ære.

Vi reiser mot evigheten på Jesu fullbrakte verk. Det holder. Vi mangler ingen ting. Snart skal den dagen komme da vi skal se ham.

(Fra Andaktsboken “Ett er nødvendig” 5. mai, Lunde forlag)

”DA GUD GREP INN”

”18 personer forteller sine vitnesbyrd”

En bok av Ove Eikje

Boka koster kr. 150 + porto.

Se annen kontaktinfo bakerst i bladet (s. 31).

Her jeg vandrer som en pilgrim

Av Lydia Lithell

*Her jeg vandrer som en pilgrim gjennom verdens fremmed land,
for jeg har mitt rette hjemland bakom flodens dunkle strand.
Og jeg så engang i ånden himlens herlighet og glans.
Sådan skjønnhet overgår all jordisk sans.*

*Kor: Jeg har valgt å gjøre selskap med Guds enkle vandringsmenn.
Det får koste hva det vil, men jeg må hjem til himmelen.
Det er lengslen hjem som driver meg, jeg kan ikke stanse her.
For en fremmed her i verden jeg jo er.*

*Ofte merkes vel at kristennavnet her et skille slår
mellom verden og den pilgrimsskare som mot himlen går.
For den sjel som ei i ånden så Guds stad Jerusalem.
Han kan ei forstå en pilegrims lengsel hjem,*

*Selv om jorden her er fager i sin skjønne blomsterskrud.
Kan den aldri måles med min himmel hos min Gud.
Derfor lengter jeg dit hjem til evig sommer, evig vår.
Til det land som alt i evig blomstring står.*

Guds Ords inspirasjon

AV ARVID INGE JORAMO

“Men bli du i det du har lært og er blitt overbevist om. Du vet jo hvem du har lært det av, og helt fra barndommen av kjenner du de Hellige Skrifter, som kan gjøre deg vis til frelse ved troen på Kristus Jesus. Hele Skriften er inspirert av Gud og nyttig til lærdom, til overbevisning, til rettledning, til opptuktelse i rettferdighet, for at Guds menneske kan være fullkomment, satt istand til all god gjerning” (2 Tim 3,14-17).

Skriften alene

Det har alltid stått kamp om Bibelen. Angrepene på Bibelen/Guds Ord, på bibelsk forkynnelse og kristen livsstil har vært mange og økende i styrke. Mange slags oppfatninger og bibelsyn har gjort seg gjeldende.

Det vi vil bygge på og understreke i denne artikkelen, det er Bibelen som Guds ufeilbarlige og autoritative Ord. Skriften alene er kilde og norm for tro og liv, den eneste kilde til kunnskap om kristen tro og kristent liv. Den er også kraften til og formidler av dette liv (Heb 4,12 og andre steder).

I innledningen til Konkordieformelen (1577) sier reformasjonsfedrene: “Vi tror, lærer og bekjenner at den eneste regel og rettesnor som all lære og alle lærere skal prøves og dømmes etter, er de profetiske og apostoliske skrifter i Det gamle (GT) og Det nye Testamente (NT), slik det står skrevet: *“Ditt Ord er en lykt for min fot og et lys på min sti.”* (Sal 119,105.) Og Paulus sier: *“Selv om en engel fra himmelen skulle forkynne dere et annet evangelium enn det vi har forkynt dere, han være forbannet.”*

Dette vil vi slutte oss til. Og i kampen for å fremme en urokkelig tillit til Skriften må vi stå på – i bønn og forkynnelse.

Hellig overlevering

“For jeg overgav dere blant de første ting det som jeg selv mottok...” Her bruker apostelen Paulus ord som uttrykk for mottakelse og overlevering av et hellig budskap. 1 Kor 15,1 flg. Se også 1 Kor 11,23-25. Sml. 2 Pet 3,2; Heb 2,1-4. Se også Luk 1,1-4 og 1 Tess 4,1-2.

Vi har ikke originalmanuskriptene verken til GT eller NT, men en rekke håndskrifter. De variasjoner man måtte finne i disse er vesentlig av ortografisk, språklig og stilistisk art og har således liten eller ingen betydning for innholdet i GT og NT. Vi kan være sikker på at vi har de Ord som er innblåst av Gud, fordi vi kan regne med at Gud har ledet utviklingen av nedskrivningen.

I denne sammenheng kan vi også merke oss at når det gjelder hellig tradisjonsstoff blant jødene, så ble dette overlevert fra slekt til slekt gjennom en utvalgt autorisert skare av skriftlærde. Alt ble lært utenat, og ikke et ord skulle gå tapt eller legges til. Det var en overlevering som var under streng kontroll og omsorgsfullhet.

Skriftens autoritet – støtestenen

Vi grunner Skriftens autoritet på dette at den er det inspirerte Guds Ord, men særlig i de siste par hundre år har Skriftens troverdighet blitt anfektet. Den såkalte historisk-kritiske forskning, som har vært anvendt i bibelforskningen i denne tid, har hatt vanskelig for å komme til rette med åpenbaringsordets forhold til Bibelens historisk-menneskelige side. Problemet har vært å si: Bibelen er Guds Ord. Her finnes en masse nyanser – fra den mest moderat-konservative fløy til en svært liberal holdning på venstre side. Man er tilbakeholdende med å tale om Skriftens inspirasjon.

Skriftens inspirasjon er bibelsk, forutsatt og

bevitnet i Skriften selv. Det er ikke noe som teologer har funnet på. Ett av de viktigste ord i denne sammenheng er 2 Tim 3,16 flg. Her brukes ordet “theopneustos”, som betyr “Gud-åndet”, eller “innblåst av Gud”.

Jesu forhold til Skriften

Vi ser altså at Skriftens inspirasjon er noe som Skriften selv omtaler.

I GT leser vi at Moses og profetene fikk befaling om å skrive ned de åpenbaringene de fikk (2 Mos 17,14; 5 Mos 31,24; Jer 30,2; 36,2; Jes 8,1; Hab 2,2).

En meget viktig og avgjørende ting når det gjelder inspirasjonen og vårt forhold til Den Hellige Skrift, er hvordan Jesus tok stilling til Skriften. Jesus må være vår autoritet også når det gjelder bibelsynet – det gjelder både GT og NT.

En rett teologi kjennetegnes ved at man i sin lære om Skriften ikke vil ha noe annet utgangspunkt enn det syn som NT sier Jesus hadde på skriften i GT

Jesus understreket meget klart og sterkt at det som står i GTer Guds Ord. Alt var forpliktende Guds Ord for Jesus. Enten han siterte fra Mosebøkene, Salmene eller profetene, så gjorde han det med samme tillit. Et meget viktig sted i så måte er Luk. 25,24 flg. (merk v. 27 og 44. Se også Joh 5,46-47; 10,35. Sml. også Matt 5,17-19; Luk 16,17; Matt. 24,35; Luk. 21,33).

Vi merker oss at Jesus slo tilbake alle djevelens angrep med Ord fra Skriften (GT) (Matt 4,1-11).

Da Jesus leste fra profeten Jesajas bokrull i synagogen i Nasaret (Luk 4,16 flg.), var dette et avsnitt som er direkte tale i “jeg”-form. Så sier Jesus at dette er nå blitt oppfylt der for forsamlingens ører. Dette betyr at det er Kristus som taler på dette sted i GT. Rent generelt vil vi si at Kristus er Skriftens subjekt (den som taler) og dens objekt (den som det tales om).

Han er Skriftens “jeg” fra begynnelsen til enden. Derfor kan Kristus i NT si: “Jeg sier dere.” Og han kan tale om “mine ord”, “mine bud”, “mitt åk”, “min byrde” osv. Se også Luk 16,31.

Apostlenes forhold til Skriften

Så leser vi altså i Luk 24 at Jesus åpnet Skriftene for sine disipler, så de kunne forstå dem rett og ut fra det synspunkt at Jesus er Skriftens kjerne og stjerne. “Dere er vitner om dette”, sa han (v. 48), nemlig om det som står skrevet i De Hellige danne bakgrunn og utgangspunkt for disiplenes vitnetjeneste, skriftlig og muntlig: – at “Messias måtte lide og oppstå fra de døde den tredje dag og at i hans navn skal omvendelse og syndenes forlatelse forkynnes for alle folkeslag, fra Jerusalem av” (v. 46 flg.).

Til denne store gjerning fikk de utrustning (v. 49). De hadde før fått kallet til apostelembetet (Matt 10,1 flg.; Luk 6,13).

Flere steder i evangeliene viser oss hvordan Jesus gir uttrykk for at apostlene på en særlig måte skulle formidle Guds Ord. Dette skulle skje ved guddommelig inspirasjon i likhet med de gammeltestamentlige forfattere – profetene (Luk 10,16. Sml. Matt 10,40).

Ånden skulle veilede dem til hele sannheten: Joh 14,26; 16,12 flg. Sml. Joh 15,26-27. Se også Joh 17,6-8; 14,17; 18,20; 20,21-23.

Sammen med profetene danner apostlene grunnvollen for den kristne menighet, der hjørnesteinen er Jesus Kristus selv (Ef 2,20): Apostlene inntok den samme stilling til GT som Guds Ord som Jesus hadde. De hadde jo lært det av ham, deres Herre og Mester. 2 Tim 3,16 flg.; 2 Pet 1,19-21; 1 Kor 15,3-4.

Apostlene var seg bevisst at det Ord de fikk, var Guds Ord. Det som ble åpenbart for profetene, er det samme som nå er forkynt for Herrens tjenere i den nye pakt – apostlene (1 Pet 1,10-12; Heb 2,1-4). Apostlenes ord

NB! Husk å melde adresseforandring når du flytter!

(bud) blir likestilt med profetenes ord (2 Pet 3,2). Og dette Ordet (budet) har apostlene fra Herren og Frelseren.

Det som Paulus forkynner, hevder han klart og tydelig å ha mottatt ved at Jesus Kristus åpenbarte seg for ham. Gal 1,11-12. Sml. 1 Kor 11,23; 15,1 flg. Se også Ef 1,9-10; 3,2-10. Sml. Kol 1,26-27. Se også 1 Kor 2,10-13; 1 Tess 2,13 (sml. 1,5), Ap 1,1, 3,9; 11,19; 22,18.

Vi ser altså at det er ikke oppdiktete sagn som apostlene kommer med i NT, men det som de har vært øyenvitner til, og det som de har fått ved åpenbaring. Se 2 Pet 1,16 og 1 Joh 1,1-3. Dette var Paulus så overbevist om at han lyser forbannelse over dem som kommer med noe annet evangelium (Gal 1,8-9).

Mer om inspirasjonen

De er tre sider ved inspirasjonen vi vil understreke:

1. Hele Skriften er Gudinnblåst. Det betyr at Gud er forfatteren av Skriften. Det er ikke de menneskelige redskaper – profeter og apostler – som først og fremst har æren for resultatet, men han som har brukt redskapene. Skriften er hans produkt/resultat. Det er Ord fra den levende Gud og derfor er det levende Ord.

2. Bibelen viser oss med all tydelighet at selv Ånden innga forfatterne hva de skulle skrive og måten de skulle skrive det på, så satte han ikke profetenes og apostlenes menneskelige personlighet ut av betraktning. Det guddommelige og menneskelige ved Skriften er en enhet, som ikke innebærer at Skriften er feilaktig, eller at det menneskelige skulle være en hindring for det guddommelige. Skriften er et under og den er en underfull forening av guddommelig og menneskelig.

At de hellige forfattere gransket sine kilder, har vi et tydelig uttrykk for hos Luk 1,1-4. Skriften er blitt til ved mennesker som guddommelige instrumenter. Skriften er på samme tid et menneskelig og et guddommelig dokument.

3. Den bibelske lære om inspirasjonen innebærer at Den Hellige Skrift er Den Hellige

Ånds verktøy i dag. Det betyr at det er mulig for leseren å oppleve Skriftens inspirasjon slik som mennesker har gjort til alle tider. Guds Ånd taler gjennom Skriften. Han har tatt bolig i Skriften for å bli der for alltid. Slik er Skriften en levende bok. Den er ikke bare et vitnesbyrd om Kristus, men vi møter Kristus personlig i Skriften.

Skriftens enhet og sentrum

Vi har sagt at hele Skriften er inspirert av Gud – det gjelder både GT og NT.

Det er den ene og sanne Guds Hellige Ånd som har inspirert og står bak alt som er skrevet i GT og NT. Dette betyr at Skriften utgjør en enhet – den er en. Det er altså nøye sammenheng mellom De Hellige Skrifter. NT inneholder De Hellige Skrifter under benevnelsen “Skriften” (i entall). De enkelte skriftene i Bibelen er altså ikke skilt fra hverandre, de er ikke uavhengige av hverandre. Men de danner tilsammen denne enhet som kalles Skriften.

Skriftens tale er entydig. Det gjelder både GT og NT. Det er den samme Gud som står bak hele Skriften/Bibelen. Derfor kan ikke Skriften framvise forskjellige oppfatninger om samme ting. Den er ikke mangetydig, for Gud kan ikke motsi seg selv.

Man kan også si det slik at Den Hellige Skrift utgjør en slags åndelig bygning – et tempel. På grunnvollen har man lagt sten på sten inntil templet er blitt fullført. I sentrum av dette tempel står Jesus Kristus. Han som er både grunnvoll og toppsten.

Da Jesus samtalte med de to disipler på vei til Emmaus etter hans oppstandelse (Luk 24), utla Han for dem det som står skrevet om ham i hele GT. Han henviste til bok etter bok gjennom hele Skriften. Og han pekte på hva som er sentrum i dette tempel – nemlig Kristus!

Det er en klar sammenheng mellom profetien i GT og oppfyllelsen i NT. Alle skriftene i GT bærer fram et klart Kristusvitnesbyrd – et vitnesbyrd om frelsen i Kristus. Det betyr naturligvis ikke at alle skriftene i GT taler like klart om Kristus som f.eks. evange-

liene og Romerbrevet taler klart om Kristus, men det er slik at NT ligger skjult i GT, men GT blir åpenbart i NT.

Skriften er klar

Skriften er ikke uklar og dunkel slik at den ene tolking kan være like god som den andre. Bibelen sier selv at den er klar: "Profetordet" er som en lampe som lyser på et mørkt sted (2 Pet 1,19). Eller tenk på alle de andre steder i Bibelen der det tales om at Guds Ord er "lys" og "åpenbaring". Uklarheten ligger på vår side (1 Kor 2,14). Det er først når sløret blir dratt bort fra våre øyne at vi forstår Skriften rett (2 Kor 3,14-18).

Hvis Bibelen ikke er klar, er det meningsløst å tale om Skriften alene. Da måtte vi ha noe ved siden av som kunne klargjøre den. Men

at Skriften er klar betyr ikke at den er lett. Den krever fordypelse – og ikke minst er det nødvendig med Andens opplysning.

La oss da be om å få lese Bibelen – Guds Ord – med troens øye. Vi vil gå til Bibelen med troens forutsetning. Denne forutsetning er at Gud har talt mange ganger og på mange måter til fedrene gjennom profetene. I den nye pakt har han talt gjennom Sønnen. Og Kristus har gitt oss apostler som har talt Guds Ord til oss i den nye pakt. Og at det som Jesus har sagt, har endegyldig betydning og autoritet for oss, også det som han har sagt om Skriften og hvordan vi skal bruke den.

(Fra Bibelsk Tro nr. 1/1992.)

Heftet "Når han kommer"

Heftet "Når han kommer" ble utgitt i 1971 på norsk. Originalens tittel er: "Når han kommer". Det er den svenske teolog og bibeloversetter David Hedegård (1891–1971) som har skrevet det.

Det er kommet på norsk i serien Lundes småskrifter hvor Lunde og Co's Forlag har copyright.

Stiftelsen På Bibelens Grunn har nå fått tillatelse fra forlaget Lunde A/S til å trykke opp heftet på nytt.

I dette heftet tar David Hedegård for seg forskjellige og aktuelle tema angående utviklingen i naturliv, samfunnsliv og i kirken.

Heftet er gratis, men Stiftelsen På Bibelens Grunn er takknemlig for gaver til sitt arbeid.

Heftet kan bestilles hos Bibelsk Tros kassettjeneste. Se kontaktinfo side 31.

Ved sending via post betales porto av mottaker!

Guds vei gjennom anfektelsen

AV HANS ERIK NISSEN

Tales det så lite om anfektelser? Henger det sammen med at det ikke er plass til kamp, lidelse og nød i dagens oppfattelse av hva kristendommen er? En kan ikke unngå å få det inntrykk at mange mener at en kristen helst alltid skal være smilende. Han skal gi seg selv og andre det inntrykk at er en først blitt en kristen er en kommet over på livets solside.

Anfektelsen gjør en derfor ensom. Å være anfektet øker skylden. En sier til seg selv: "Slik bør du ikke være. Som du har det nå vanærer du Jesu navn. Det er ingen som får lyst til å være en kristen ved å se på deg!"

Nei til det overfladiske

Er du anfektet har du ikke grunn til å fortvile. Det er det snarere grunn til for den som har en kristendom lik en badeball som fornøyd vugger på tidens hav. Gud ønsker rot- og grunnfeste barn. Derfor lar han mange slags stormer blåse på dem.

Vi skal ikke sette opp skjema for hvordan Gud fører oss. Vi er jo forskjellige. Derfor er hans vei med oss heller ikke den samme. Natur og temperament spiller en vesentlig rolle, oppdragelse og ytre livsvilkår også. Alt i vårt liv er med i Guds plan. Og det er en sammenheng mellom alt dette og de redskap Gud ønsker å danne oss til.

Det kan godt være at både du selv og andre synes at Herren belaster deg for hardt. Det er farlig å gi plass for den tanken. Gud er trofast. Han vil ikke tillate at vi fristes over evne, men sammen med fristelsen skape en vei ut av den, så vi kan komme igjennom, 1 Kor 10,12.

I anfektelsen er denne sannhet ofte skjult, men den står likefullt ved makt, og du gjør rett i å holde deg til den. Ellers får du lett en tanke at du ikke kan annet enn å falle i synd, og det er en satanisk løgn. Jesus har ikke bare sonet synden, men han har også brutt syndens makt.

Den nakne tro

I anfektelsen lar Gud alle dine egne støtter falle. Du ser at ikke noe kan bygge på følelser. Det kan ikke grunnes noe på en tilsynelatende sikkerhet i den ytre verden. Ditt åndelige liv gir deg heller ikke noe holdepunkt. Ikke engang din egen tro kan du regne med.

Det er så vanskelig når alt vårt eget blir tatt fra oss. En føler seg ribbet og fattig. Spørsmålene til Gud blir mange og store. Men Gud har kun èt svar: alt hva du mangler eier du i Jesus.

Det religiøse menneske i din gamle natur protesterer. Det kan ikke finne seg i å ikke ha noe selv. Men Gud vil lære deg å se bort fra det gamle menneskets fordringer og krav. Guds ord sier: De, som hører Kristus til, har korsfestet kjødet med dets lidelse og begjær. Det gjelder også begjæret etter et åndelig liv som du kan være tilfreds med.

Herren vil at Jesus skal være ditt eneste holdepunkt. Det er han først når du ikke er tilfreds med alt hos deg selv. Du må føres dit hvor du må si at skal du bli frelst, kan det bare skje om Herren gjør alt.

Det er når du har gitt opp alt ditt eget du blir mottagelig for evangeliet. Skal du bli frelst er det ingen annen mulighet enn at en annen gjør det helt og fullt. Dypest sett er det en salig stilling å være i.

Rosenius skriver: Hvilken forunderlig trøst det er med hjertets tro å kunne si: Alt mitt er hans, og hans er mitt. Min synd er hans synd, min nød er hans nød, men hans rettferdighet er min rettferdighet, hans lydighet min lydighet, hans blod min renselse, hans død mitt liv. Lovet være Herrens navn! Mot min synd setter jeg hans rettferdighet, mot min kulde hans kjærlighet, mot min svakhet hans styrke. Er jeg syndig, så er Kristus rettferdig, er jeg kald, så er Kristus varm, er jeg forsagt og engstelig, så

vet Kristus råd. Kort sagt: Alt hans er mitt, og mitt er hans.

Det er hit Herren vil føre oss. La ikke fortvilelsen få makt over deg. Ordet gir deg rett til noe annet. Herren vil skape en vei ut av all nød i ditt liv, og den veien er Jesus. Ditt hjerte skal gjennom alt bindes sterkere til ham. Han skal i høyere grad bli ditt hjertes høyeste skatt. Du skal fylles av en usigelig glede som er så dyp at du eier den selv under bedrøvelse.

Anfektelse blir aldri det siste i en kristens

liv. Herren fører ut av nød. Det er sjelden at en av Herrens små dør i anfektelse og mørke, men selv når det skjer, er det likevel sant at anfektelsen ikke er det siste. Den lyse, herlige og forklarende dag venter. Og det gjør den for hver eneste som hører Jesus til.

(Fra Mellom liv og død, Dansk Luthersk Forlag)

Kjære Redd!

AV GUDMUND VINSKEI

Bladet "Ungdom og Tiden" hadde i sin tid en spørrespalte. "Kjære Redd" stiller et spørsmål siden vedkommende er redd for å ha syndet mot Den Hellige Ånd. Misjonær Gudmund Vinskei svarer på dette spørsmålet i nr. 3-1977 av bladet.

Bibelen sier at det er en synd som ikke forlattes. Les Mark 3,28 og 29, Luk 12,10, 1 Joh 5,16 og 17, Heb 6,4-6 og Heb 10,26-29.

Det er bare kristne som har levd i samfunn med Gud som kan gjøre denne synd. Det er ikke en hvilken som helst synd mot Den Hellige Ånd, men kun den synd som kalles bespottelse mot Ånden. Det er ikke det samme som frafall. For Guds ord taler tydelig om frelse også for frafalne. Men det frafall som kommer ved å spotte Ånden, er uopprettelig. Å spotte Ånden forutsetter hat til Ånden. Ånden og alt det som hører Ånden til. Den som spotter Ånden er klar over det han gjør, og det er Den Hellige Ånds virkning i hjertet som han håner og spotter. (Brandtzæg).

Han har opplevd Åndens gjerning i sitt hjerte og sett inn i evangeliet, men "foraktet paktens blod" og "forhånet nådens Ånd" (Heb 10,29)..

Guds ord sier at følgen av denne utilgivelige synd er at ved kommende ikke kan

"fornyes til omvendelse" (Heb 6,5). Frafallet er uopprettelig fordi selve sinnstilstanden ikke lenger er til å forandre. Årsaken ligger ikke hos Gud – at han ikke mer vil gi syndenes forlattelse. Årsaken er at synderen ikke lenger kan ta imot den.

Han kan nok skjeve for følgene av sin synd, men han kan ikke mer sørge over den eller søke å bli frelst fra den. Derfor kan vi trygt si at det menneske som lengter etter å bli befridd fra sin synd og sørger over at hjertet er hardt og kaldt, han har ikke gjort denne utilgivelige synd. Han merker jo uroen og kallet fra Herren som ber ham å vende om til Jesus.

“Creeds or deeds”

AV VESA PÖYHTÄRI

Trosbekjennelser eller gjerninger?

I USA har det tidligere blitt ført en diskusjon om hva som er det rette tyngdepunkt i en kristens liv. Diskusjonen ble forkortet med uttrykket “Creeds or deeds” Diskusjonen var ikke alltid heftig, noe som også framgår av at man kunne leke med ordene på en vennlig måte. I sentrum for ordene lå spørsmålet om den dogmatiske forståelsen av troen i samsvar med bekjennelse, (creeds = trosbekjennelser) i motsetning til å leve ut den kristne troen i det daglige livet (deeds = gjerninger). Disse to aspekter ble betonet på forskjellige måter av forskjellige grupper. Debatt deltakerne kunne bytte plass på ordene for å betone sitt eget syn. Ofte la man til ordet not (ikke) i uttrykket: Deeds, not creeds (Gjerninger, ikke trosbekjennelser). Hvordan og i hvilken orden ordparet ble uttalt markerte også grensene mellom de forskjellige trossamfunn. Jeg anser at diskusjonen var fruktbar, fordi den tvang kristne at enda en gang undersøke grunnene for sin tro og sitt trosliv.

DISKUSJONEN I FINLAND

En liknende diskusjon føres i Finland, men betydelig fredeligere. Innledningsvis har motsetningene stått mellom de lutherske og frikirker, men diskusjonen har også pågått innen lutherdommen; til og med innen vår egen

vekkelsesbevegelse. Diskusjonene i Finland har vært mere nyanserte og med flere nyanser enn i den amerikanske debatten. Med frikirker mener jeg fremst Finlands frikirke, Pinsekirken og Metodistkirken. Alle disse har, på grunn av sin historiske bakgrunn, hatt en sterkere karismatisk grunntone i sin virksomhet. I den amerikanske diskusjonen representerte karismatikken ofte en betoning på å leve ut troen, snarere enn å fokusere på det dogmatiske innholdet (Deeds, not creeds). Læren ble ansett som begrensende og som en faktor som skilte de forskjellige religiøse gruppene fra hverandre, og ble av den grunn gjerne tonet ned eller forminsket. Samme argument har vært sentrale i den finske debatten og høres fortsatt fra visse populariserende lærere. Den siden som betoner trosbekjennelsenes og dogmatikkens betydning for troens liv (creeds and deeds, oftest lutherske vekkelsesbevegelser) har påpekt at karismatiske uttrykk slik som “lære skiller, troen forener”, “Trosbekjennelser adskiller kristne” “Jesus prekte ikke lære men helbredet syke” og så videre i seg selv utgjør dogmatiske bekjennelsessetninger. Til tross for deres tilsynelatende enkelhet, har de en tydelig dogmatisk struktur i bakgrunnen. Strukturen er dog ikke synlig i selve setningen, noe som gjør at budskapet lett kan føres videre.

Når man vel har “kjøpt” en slik tilsyne-

INDIA-HJELP TIL JUNGELSKOLEN

Kan noen hjelpe oss med en skole og et hospital i
Anantagrir-jungelen? 1200 analfabete barn, 45 stammer.

Takk for gaven på Vipps: 712003.

Bank 3030.38.96194, sendes til: Jungel Aid BA India.

Ingrid/Steinar Handeland, Hovsheradvn 484, 4462 Hovsherad.

latende setning, oppdager man senere at den ikke bare er en kort frase – men bak den skjuler det seg en hel dogmatisk konstruksjon, hvor filosofi og menneskelig resonnement kan ha like stor del som Bibelen selv. En slik setning kan bare fungere om den støttes av sin egen dogmatiske struktur; uten den er den bare en tom frase.

CREEDS ELLER DEEDS? KANSKJE LIKEVEL BEGGE SAMMEN

Jesus ga sine disipler en lære. Han hadde en tydelig forståelse av hvem han var og hvorfor han var kommet (kristologi). Han visste hvem fienden var og hva han måtte gjøre for å befri menneskeheten, sone synden og beseire døden (forsoningslære). Han hadde også en klar plan for hvordan han skulle formidle frelsen videre, slik at alle folk kunne bli hans disipler og dermed reddes (læren om evangeliet, dåpen

og nattverden samt rettferdiggjørelseslæren). Av dette forstår vi at Jesus hadde en tydelig tros lære allerede før han handlet. Han grunnet sin lære på Ordet, det vil si på Det Gamle Testamentets åpenbarelse. Hans lære hadde altså en kilde å hvile på. Dessuten kunne han, siden han var Gud, selv skape den nye pakts åpenbarelse, grunnvollen for Det Nye Testamentet. Kristenhetens begynnelse lå altså i læren, det vil si i Guds forutbestemte forståelse av tingenes gang og innhold. Læren ble forent med handlinger når Guds Sønn ble til i jomfru Marias liv og ble født som menneske. Denne lære lå bak Jesu fødsel og hans frelsesgjerninger, styrte hans handlinger og ga dem deres åndelige betydning. Om dette underviste han også sine disipler, både før og etter sine handlinger. Med dette utgangspunkt følger at lære og handlinger under ingen omstendigheter kan være adskilt. Hvis det var det, skulle Jesus

”Vekkelse og villfarelse.”

Denne boken er et grundig oppgjør med trosforkynnelse slik den har oppstått i USA og vunnet innflytelse også i Norge.

I de ulike menighetene prget av herlighets-teologi kan en høre store ord, glitrende visjoner og klare løfter om Guds helberdelse, velsignelse og kraft. Mange unge har latt seg begreistre. – Men jeg er redd for at dersom de blir i bevegelsen og går inn for å lære det som undervisningene, bøker og kassetter byr dem, vil de bli ført bort fra Bibelens Jesus Kristus, skriver Geir Harald Johannessen

I denne utgaven av boken er det føyd til et avsnitt om den såkalte “Torontovekkelsen.”

Geir Harald Johannessen har vært sokneprest i Rolvsøy, Fredrikstad. Han har utgitt flere bøker. Boken er trykt i 2022.

Boka koster kr. 200,- Vipps til 48381008 med din adressen, så vil boken bli sendt til deg.

virksomhet ha fremstått som ren dårskap – noe den også gjorde for de greske filosofer, fordi de ikke kjente til den frelsesplan og gudsoppfatelse som lå bak hans gjerninger.

LÆRE OG LIV I DAG

Når et menneske som har falt fra dåpens nådeforbund hører preken om Guds hellige og dømmende lov, og deretter om Kristi fullstendige tilgivelse, er Kristus selv nærværende i sitt Ord. Evangeliet er ikke bare en informasjon om læren, uten er selv den “nye læren” som redder den som hører den – “Troen kommer av forkynnelsen” (Rom.10). Læren forenes med livet. Evangeliet skaper tro i menneskets hjerte gjennom absolutt tilgivelse. Hittil har alt vært Guds verk. Gud har vekket den åndelig døde til liv. Livet, det vil si hvordan vi leve i troen, begynner i samme øyeblikk som vi hører evangeliet og det får gjøre sin gjerning. Å leve som kristen er hverken et åndelig sus og glans eller en prøvetid hvor Jesus fra himmelen betrakter hvordan vi klarer oss. Nei, ikke i det hele tatt. Den gamle pakts mennesker klarte seg ikke og Gud stiller ikke en ny prøve for den nye pakts folk. Gjerninger, det vil si det hellige kristne livet, må hvile på en helt ny grunn. Og den grunnen er Kristus – den virkelig troen og fellesskapet med Kristus (ikke bare den Hellige Ånd) : “Kristus i dere, håpet om herlighet” (Kol 1,27) “Jeg er vintreet, dere er greinene. Den som blir i meg, og jeg i ham, han bærer mye

frukt. For uten meg kan dere intet gjøre” (Joh 15,5) “For det er hans verk at dere er i Kristus Jesus, han som for oss er blitt visdom fra Gud, rettferdighet og helliggjørelse og forløsning” (1 Kor 1,30-31) “For dere krever jo et bevis på at Kristus taler gjennom meg. Og han er ikke svak mot dere, men han er sterk blant dere. For vel ble han korsfestet i svakhet, men han lever i Guds kraft.” (2 Kor 13,3-4.)

ÅNDELIG SIKKERHET FINNES I KRISTUS

Du troende, du er i Kristus og han bor i deg. Han er sterk i de svake. Takk ham for din svakhet, for da får han plass til å være sterk i deg. Du lever et virkelig kristent liv i forening med Kristi underfulle lære allerede nå, i din hverdags-tro. Også englene ser det og gleder seg. Søk ikke åndelig sikkerhet i sterke opplevelser eller gjennom å døpe deg på ny. Kristus er i deg gjennom troen, og det er nok. I avløsningen gir Kristus tilgivelse og i nattverdens velsignede brød og vin, får du til og med spise hans sanne kropp og blod sakramentalt! Der er Guds nærvær mere virkelig enn du aner. Derfra sender han deg ut i hverdagen for å tjene din neste gjennom dine gjerninger. Derfor sier vi: Creeds n` deeds! (Tro og liv hører sammen)

Vesa Pöyhtäri Sions Missionstidning, Finland, nr:6-7. 2025.

Gjengitt med tillatelse.

Lydia Lithell – forfatteren bak noen av våre kjæreste sanger

AV TERJE BJULAND

Denne artikkelen handler om forfatteren av særlig en sang som har blitt sunget i en årrekke og som fortsatt berører hjertene til mennesker overalt hvor den synges. Det er den svenske sangen “Jag har hört om en stad ovan molnen” av Lydia Lithell. Sangen er gjengitt på baksiden av Bibelsk Tro nr. 5-2025. Jeg har et bestemt

inntrykk av at denne sangen er mye mer kjent blant nordmenn enn navnet Lydia Lithell. Så hvem er hun?

Hvem er Lydia Lithell?

Hun kom til verden i Kumla i Sverige som Lydia Engvall 10. september 1909. Foreldrene,

Ida og Gustaf Engvall, var med i Kumla baptistmenighet “Ebeneser – Kyrkan”. Hennes far hadde interesser for språk, sang, musikk, å vinne sjeler for himmelen og misjonsvirksomhet, og disse interessene hadde også Lydia. Helt fra hun var liten var sangen og musikken hennes store lidenskap. Familien Engvall var kjent som gode sangere og musikanter, så hun vokste opp i et hjem der sjelevinning, sang og musikk var i sterkt fokus. Hun skrev sanger og dikt i hverdagen, og penn og papir var sjelden langt fra henne.

Hun forlovet seg sommeren 1936 (i Jotunheimen!) med verksmester Daniel Lithell, og

paret giftet seg midsommersaften 1938 da Lydia var 29 år. De fikk fem barn sammen: Anita, Sören (†), Gunilla og tvillingene Solveig og Synnöve. Dette hjemmet var virkelig et sangens og musikkens hjem. Daniel hadde vokst opp sammen med Lydia i “Ebeneser-kyrkan”, og de hadde arbeidet sammen i sangen og musikken der, så det er ikke så vanskelig å forstå at deres hjem var sterkt preget av sang og musikk, og at barna også ble svært involvert i dette. De hadde mange sangstunder i hjemmet, og barna kunne også traktere ulike instrumenter og opptrådte sammen på ulike tilstelninger.

På bildet under er familien avbildet en gang på femti-tallet: Familien Daniel og Lydia Lithell med barna, fra venstre Gunilla, Sören, Solveig, Synnöve og Anita.

Lydia Lithell's musikalske talent

I “Ebeneser-kyrkan” fikk hun gode muligheter for å kunne utvikle sitt musikalske talent, og hun fikk etter hvert ansvar for store deler av musikklivet der. Hun var med i sanggrupper i søndagsskolen, og allerede det året hun fylte 22 år ble hun korleder. To år senere startet hun opp “gitarmusikken” og “mandolinorkesteret”, og i 1951 startet hun også opp et jentekor. Hun spilte mange instrumenter, som gitar,

mandolin, trekkspill, fiolin, piano og orgel. Ja, faktisk tok hun organist- og kantoreksamen i 1954 i en alder av 44 år. Men ikke minst så skrev hun mange sanger hele livet gjennom – over 300 til sammen, selv om det er uvisst om det ble satt melodi til alle. Da det var vekkelse i “Ebeneser – kyrkan”, ble hennes sanger med på å føre mange sjeler til frelse.

Lydias datter Anita forteller i Thybells biografi at hun en dag i 1947 kom hjem fra

skolen. Vanligvis møtte mor henne med strålende humør, men akkurat denne dagen satt mor gråtende over pianoet. Det viste seg at tårene var gledestårer – gledestårer over at Gud nettopp hadde gitt henne sangen “Jag har hørt om en stad ovan molnen”!

Familien Lithell dro på mange “sangreiser”. Sønnen Sören forteller til Allan Thybell i biografien om henne at spesielt i årene 1955 og 1956 ble hele familien “stuet” inn i bilen og av gårde for de. En gang gikk turen til et korstog i Norrtälje. I bilen ble det øvd på sangene, og Daniel (Lydias mann) var ofte solist. Så sang tvillingene Solveig og Synnøve sammen med mor Lydia. Lydia hadde en sterk indre brann etter å arbeide og vitne for Jesus. Det er trolig denne indre brannen som tilfører sangene hennes en overnaturlig dimensjon, slik at de gjennom tidene har slik evangelisk kraft i seg.

Sören var familiens eneste sønn. Hans søster Inger Anita forteller at han var siviløkonom og sjef for familieselskapet AB Lithells. Han var flink til å spille og synge og likte å være med søstrene på sangoppdrag. Hans favorittsang var “Flyttfåglerna”, skrevet av Lydia Lithell. En versjon av denne finnes på YouTube med Artur Erikson.

Lydia Lithells sanger

Hun har skrevet en rekke sanger som er blitt spilt inn av en stor mengde artister på grammofon- og cd-innspillinger. Det ligger også en god del fremføringer på YouTube. Den mest kjente av dem alle er nok “Jag har hørt om en stad ovan molnen”. Jeg gjengir teksten på denne:

Jag har hørt om en stad ovan molnen
Ovan jordiska dimhöljda länder
Jag har hørt om dess solljusa stränder
Och en gång tänk en gång är jag där
Halleluja jag högt måste sjunga
Halleluja jag går till den staden
Om än stegen blir trötta och tunga
Bär det uppåt och hemåt ändå

Jag har hørt om ett land utan tårar
Utan sorg utan nöd utan strider
Och där ingen sjukdom mer lider
Och en gång tänk en gång är jag där
Halleluja där fröjdas vi alla
Halleluja vart tvivel försvunnit
Aldrig mer ska jag stappla och falla
Jag är framme ja hemma hos Gud

Jag har hørt om den snövita dräkten
Och om glansen av gyllene kronor
Jag har hørt om den himmelska släkten
Och en gång tänk en gång är jag där
Halleluja jag fröjdas i anden
Jag kan höra den himmelska sången
Och det sliter i jordiska banden
Ty jag vet jag ska snart vara där

Se youtube jag har hørt om en stad ovan molden – Google-søk for en innspilling med Curt jr. & Roland.

En annen av hennes mest kjente sanger er: “Det enda som bär”. Dette var den siste sangen hun skrev før hun døde. Det ligger en flott versjon på YouTube med Linda & Mikael Järlestrand.

En sang som jeg minnes fra barn-domshjemmet og platesamlingen til mor og far er “Jag har valt att göra sällskap”. Den var på en EP med Sandefjordkvartetten. Denne sangen er også skrevet av Lydia Lithell. På YouTube kan du for eksempel finne en versjon sunget av Christina Imsen.

Lydia og Daniels barn har i flere år reist rundt og sunget Lydia’s sanger sammen. Etter at Sören gikk bort har damene med to av ektemennene fortsatt å turnere med morens sanger. Det ligger flotte innspillinger på YouTube av disse.

Jeg velger en lenke fra 2010, lagt ut av Martin Lithell (Gunillas sønn) hvor alle fem synger “Jag har hørt om en stad ovan molnen”, med Solveig på piano. Se denne lenken: Helgmålsringning – Jag har hørt om en stad.

Lydia Lithells sykdom

Familien Lithell hadde mange utenlandsreiser sammen med bil, og i 1953 var de i Østerrike og Jugoslavia. Mannen Daniel forteller at da de kom hjem, var Lydia trøtt, og det bar av gårde til legen. Hun fikk påvist kreft og ble operert for dette. Det så ut som om operasjonen var vellykket, og alle trodde at kreften var beseiret. Hun gikk til kontroll to ganger i året, og alt så fint ut – helt til året 1957. Da var familien igjen ute på utenlandstur, denne gangen til Italia og Roma, og Lydia var i god form der nede i det varme klimaet. Men da hun kom hjem til Sverige, brøt sykdommen ut på nytt. Hennes datter Anita forteller i biografien til Allan Thybell at moren i lange tider på slutten

av livet var så svak at hun ikke orket noen ting, men at hun var sterk i ånden og skrev stadig nye sanger. Hun lå i sengen og spilte toner på mandolinen, mens Anita spilte de nye melodiene på pianoet.

Det ble ny operasjon den 5. desember, men Lydia reiste hjem til Jesus dagen etter, 6. desember 1957, 48 år gammel. Hun hadde *“fullført løpet og bevart troen”* og synger nå Lammets nye sang.

Kilder: Thybell, Allan: “Jag har hört om en stad”, Bokförlaget Libris, Örebro, 1978. En stor takk også til Lydias datter, Inger Anita Eggum, for interessante og verdifulle bidrag.

I livet og i døden

AV CARL OLOF ROSENIUS

“Enten vi lever eller dør, hører vi Herren til”
Rom 14,8.

Dette er både hemmeligheten og storheten i Guds barns liv på jorden. Med hele sitt liv, ja, med hele sin tilværelse og selv med sin død, tilhører de Herren. De er ikke sine egne, de er hans eiendom som har skapt, gjenløst og helliget dem. De er hans, ikke bare etter paktens med ham, men også i sin ånd og hele sitt livs holdning.

For ingen av oss lever seg selv. De åndelig døde kan ikke annet enn “leve seg selv”. De kan bare leve sitt eget selvliv, leve for egen regning og etter sine egne lyster, “frie for rettferdigheten”. Mens Guds barn derimot både i sin ånd og med hele sitt livs holdning virkelig lever ut Herrens nye liv i seg.

Det kommer av at den nye fødselen og det åndelige livet ikke bare er en tanke eller noe de forestiller seg, men en stor virkelighet. Og det stadfestes i kraft, i frukter og nådegaver som aldri finnes i det naturlige menneske.

Og et av de sterkeste kjennetegn på all denne Guds kraft og nåde er at et Guds barn ikke lenger “lever seg selv”, altså bare lever sitt selvliv. Nå har vi vårt høyeste og mest dyrebare mål i Herren, hans sak, hans ære og hans velbehag. Uansett hvor godt eller dårlig det lykkes oss å utføre hans gjerning, så er det alltid dette vi så inderlig elsker og strekker oss etter.

Som vi allerede har sagt, lever vi for Herren, ikke bare med bakgrunn i vår pakt med ham, men også ut fra vår ånd og vår innerste trang. Og går det ikke fullkomment for seg i vårt daglige liv, så vi på et eller annet område begynner å leve vårt selvliv, så er dette et avvik fra vår innerste vilje. Og da straffer vi oss straks selv.

Og ingen dør sin egen død (COR: Ingen dør seg selv). Også når det gjelder sin død, er en kristen ikke lenger sin egen, men Herrens, er hans eiendom. En kristen har verken rett eller vilje til, f.eks. for sin egen ære, å ofre sitt

liv. Skal han utsette seg for fare, eller bevisst ofre livet sitt, så må det skje etter Herrens bud og ordninger for samfunnet.

“Dere tilhører ikke dere selv. Dere ble kjøpt for en høy pris”, sier apostelen. Bare hvis det er til Herrens ære og velbehag, eller hans bud og ordninger for samfunnet krever det, skal vi være villige til å ofre livet vårt. Og da på den måte og det tidspunkt som behager Herren.

Et Guds barn må verken ønske å leve eller å dø ut fra hensynet til seg selv. Hans holdning skal alltid være denne: Vil Gud jeg ennå skal være en tid på jorden, så vil også jeg det. Vil derimot Gud heller ta meg hjem, så vil jeg ikke være på jorden. Vi feiler snart ved å ønske et langt liv, snart ved et selvisk ønske om å få dø. Men alt det vi er og har, selv livet vårt, tilhører Herren, og bør legges i hans hender.

Lever vi, så lever vi Herren. At vi “lever Herren” innebærer at vi anser livet vårt og hele vår tilværelse som Herrens eiendom. Og derfor også i alt handler som hans tjenere.

Det betyr at vi i alle forhold ser etter hans vilje, som den eneste rettesnor for alt vi gjør eller foretar oss. Vi har hans ære og hans velbehag som vårt eneste mål. Det betyr også at vi i alt vi opplever her i livet gir oss over til hans ledelse. Det gjelder både i glede og i nød, enten han gir eller tar fra oss. Og at vi vil ofre alle våre gaver og krefter til ham.

Dør vi, så dør vi i Herren (COR: ..så dør vi Herren). På samme måte som hele vårt liv er Herrens, og helliget ham, slik er det også med vår død. Om det så skjer ved en naturlig død, så skjer det i visshet om at vi er Herrens eiendom. Derfor vil vi også være fornøyd uansett hvilket tidspunkt og på hvilken måte det behager ham å hente oss hjem.

Men i visse situasjoner kan nok også vår død bli et resultat av vårt eget valg. Som når en martyr under blodig forfølgelse kan unngå døden hvis han fornekte evangeliet. Når en misjonær ser en konkret fare for døden i en bestemt situasjon han går inn i for at sjeler

skal bli frelst. Eller når en soldat overensstemmende med Guds ordninger for samfunnet er i krig og våger sitt liv, men kunne ha reddet seg ved å rømme.

I alle slike situasjoner har en kristen både plikt, og er også i sin ånd villig til heller å ofre sitt liv, enn å svikte sin troskap til Herren, hans sak og hans ordninger. Og når han slik, for Herrens skyld, ofrer livet sitt, da er det at han *“dør i Herren”*.

Enten vi da lever eller dør, hører vi Herren til. Så vel i livet som i døden er vi både hans eiendom og hans tjenere. Det er denne store trøst og fordel som bare de troende har, at hvor de så enn er, i livet, i døden eller etter døden, så “er de Herrens”, – Herrens eiendom, som all hans kjærlighet og omsorg er rettet mot.

De er alltid i hans hender, – hans som er gitt *“all makt i himmel og på jord”*. Selv når vi lever her i et fremmed land, er vi likevel hans barn og tjenere. Vi lever i hans usynlige samfunn. Og kalles vi hjem, så er vi “hjemme hos Herren” og skal i evighet få se ham slik som han er.

Her i livet hører vi Herren til. Først og fremst i troen og etter samvittigheten. Men dernest også i kjærlighet og tjeneste. Og når vi dør, da er vi også Herrens eiendom og i hans varetekt både med legeme og sjel.

Legemet er gjemt i hans hemmelighetsfulle, men sikre forvaring til oppstandelsens dag. Da “skal dette forgjengelige bli ikledd uforgjengelighet” til et evig liv. Og sjelen vår er i Guds paradis, sammen med Kristus og alle de hellige fram til den store dag da den på ny skal ikles, men nå med et *“åndelig legeme”*, som er lik Kristi forklarede legeme.

Vær sikker på at den som tilhører Herren her i livet, skal også tilhøre ham i døden og evigheten. Så er da dette så herlig en sak, høyt over hva våre tanker kan følge; at *“enten vi lever eller dør, hører vi Herren til”*.

(Fra “Husandaktsboka”, 23. juli. Arven Forlag, 3. opplag)

Arvid Inge Joramo til minne

Minneord om Arvid Inge Joramo
(1941 – 2025)

Arvid Inge Joramo har fått hjemlov. Han døde 27. november 2025 på Malneset. Han ble 84 år gammel. Han hadde i lengre tid slitt med sykdom. Arvid Inge Joramo var med og støttet arbeidet til Stiftelsen På Bibelens Grunn. Han var medlem av Rådet i hele 31 år fra Stiftelsen ble grunnlagt i 1992 og helt frem til 2023.

Arvid Inge Joramo ble født 24. mai 1941 i Rennebu i Trøndelag. Han studerte teologi ved Menighetsfakultet i Oslo og ble cand. theol. der i 1974. Deretter gikk veien til Bibelskolen til Det Vestlandske Indremisjonsforbundet i Bergen i årene 1974-79. Senere tok han praktisk-pedagogisk utdanning og matematikk grunnfag og ble lærer/lektor i grunnskolen. Han drev også en gård sammen med sin kone Kirsti.

Arvid Joramo var aktiv som forkynner, også som pensjonist. Det var særlig Den Indre Sjømannsmisjonen som fikk gleden av å ha ham som en av sine frivillige medarbeidere.

I tillegg til å sitte i Rådet til Stiftelsen for Bibelens Grunn, var Arvid Inge Joramo aktiv som skribent i bladet Bibelsk Tro. Han har skrevet både andakter og artikler. Han er forfatter av andaktene for februar i andaktsboka – I lys av Ordet – som ble gitt ut av Stiftelsen i 2000. Han har også deltatt som taler på bibelsamlingen på Audnastrand 20.-23. juli 2006.

Arvid Inge Joramo var samvittighetsfull i all sin tjeneste, og han viste en usvikelig troskap mot Guds ufeilbarlige ord og lekmannsbevegelsens sine idealer.

Han levde og døde i troen på sin Frelser.

Vi lyser fred over Arvid Inge Joramos gode minne, og vi vil gjerne vise den samme troskapen mot Guds Ord som han viste i sin forkynnelse, liv og ferd.

På vegne av Stiftelsen på Bibelens Grunn

Eivind Gjerde
formann

Den evige hvile

AV CHARLES HADDON SPURGEON

“Det står en sabbatshelg tilbake for Guds folk”, Heb 4,9.

Det skal bli store forandringer for Guds folk når de engang kommer hjem. Her nede er de født til slit og strev, men i de saliges land er tretthet og møyne ukjente begrep. Vi vil så gjerne tjene vår Mester, men kreftene svarer ikke til vår iver. Vi må stadig rope “hjelp meg å tjene deg, Herre!”

Men, min kjære venn, det skal engang bli slutt på ditt strev. Solen nærmer seg horisonten, og den skal stå opp igjen til en skjønn dag, hvis make du aldri har sett, og i et land hvor vi skal tjene Gud dag og natt og likevel få hvile. Her får vi bare delvis hvile, men der skal hvilen være fullkommen. Her kjenner den kristne seg urolig og rastløs, som om han aldri oppnår hva han ønsker, men der skal vi falle til ro.

Du slitne tjener, tenk på den dagen da dette skal bli din erfaring og du skal få gå inn til den evige hvile! En hvile som aldri tar slutt. Her på jord er endog våre største gleder preget av støvets land. Her er våre fagreste blomster dømt til å visne. Her skal våre vakreste fugler falle for dødens piler. Mine skjønneste dager trues av mørke netter, og mine velsignelser er som ebbe og flo.

Men der skal alt være udødelig og uforgjengelig. Harpene ruster ikke, seierskransen visner ikke og hjertet slår aldri uregelmessig. Vår udødelige sjel kan gi seg hen i uendelig fryd og glede. Skjønne dag, når det dødelige blir oppslukt av livet og den nye sabbatshelg tar sin begynnelse!

Kain og Abel (1 Mos 4)

AV PETER OLSEN

Forholdet mellom brødre

En kan få det inntrykk at Kain og Abel var tvillinger. Men det står der faktisk ikke noe om. Vi hører bare at Kain var den eldste, og at Abel var hans lillebror. I kap. 25 hører vi at Isak får tvillingene Esau og Jakob (v. 22-26). De fikk et meget dårlig forhold til hverandre: Jakob snøt sin storebror, og Esau truet med å drepe sin lillebror (27,41). Så flyktet Jakob til sin morbror Laban, i Karan, i mange år. I det tilfelle ble det ikke til brodermord.

Brodermord

Brodermord ble det derimot i kap. 4: Storebror

Kain slo lillebror Abel i hjel. Det er den første konkrete synd vi hører om utenfor Paradis. Så raskt kan det gå fra 'epleran' til mord. Det avslører hvilket dyp av ondskap det finnes i mennesket etter syndefallet. Den egentlige synd er ikke de syndige handlinger, men det selvopp-tatte hjerte. Allerede innen Kains mord på Abel hører vi da også at Kain går rundt og er vred "og stirret ned for seg" (4,5). Der er noe i gang inne i ham, som bare ikke er kommet til synlig utfoldelse. Vi kaller det arvesynden.

Da jeg var barn sang vi i søndagsskolen: "Syndens mange sorte flekker fylte hjertet helt." Ofte så vi en flanellograf med et hvitt hjerte, et

urent hjerte og et sort hjerte. Det er ikke galt å synge slik. Men det er heller ikke særlig presist. Det er vel ikke god poesi, men egentlig skulle vi heller synge: ”Syndens mange sorte flekker viser hvem jeg er!”

Kains mord på Abel avslører hva som i forveien var i hans hjerte. Samtidig avslører den hurtig vinkling fra eplerov til brodermord, hvor alvorlig en skade synden er på den menneskelige natur. Synden er en kreft. Og den er ikke bare en enkelt knute, ett sted i kroppen. Nei, den har spredt seg i hele vårt lymfesystem.

Synden fester grepet

Nå er dette selvfølgelig bare et bilde, for synden har ikke bare angrepet vår kropp. Den har spredt seg i sjelens lymfesystem. Den har satt seg i hjertet og i viljen. Derfor kan vi ikke få den ut igjen. Vi kan godt holde opp med én bestemt synd, selv om det ofte er vanskelig. Men vi kan ikke fjerne syndens kreft fra lymfesystemet.

Det hadde Adam og Eva ingen anelse om da de spiste av frukten. De ville bare nyte en liten synd (Hebr 11,25), og så ville de holde opp med å synde igjen. Men det kan en ikke. Det er som å sprøyte kreftceller inn i lymfesystemet bare for å prøve det. Men deretter kan en ikke få dem ut igjen, og mer enn det: De overtar kontrollen. Synden setter seg i viljen. Med tiden slår den oss ihjel. Det var det Adam og Eva opplevde. De spiste frukten og nøt den lille ulydighet. Men da hadde de ingen idé om at de samtidig skrev dødsdommen over begge sine sønner, ja, over alle deres etterkommere. De hørte slangen hviske, men de hørte ikke den demoniske latter som runget i helvede.

Slik er det fortsatt: Vi nyter synden et kort øyeblikk, og vi tenker at vi kan stoppe med det om litt. Men 1 Mos 3-4, og videre i hele Bibelen, viser det oss at vi gjerne kan stoppe med én bestemt synd, selv om det blir vanskeligere jo oftere vi har begått den. Men den synd som vi dermed sprer i lymfesystemet, får vi aldri ut igjen. Den vil dukke opp mange ganger senere, og på dommedag vil Gud stille både hjertets forderv og de mange gjerningssynder

opp framfor oss, og så vil han spørre oss om dem. Alt dette så Adam og Eva ikke i den skjebnesvangre dag i hagen!

Slektene og den hellige historie

Vi leser i kap.4,17: *”Kain holdt seg til sin hustru og hun ble med barn og fødte Hanok.”* Men hvem var hans hustru?

Et annet spørsmål lyder: Kain er redd for at hvem som helst kan slå ham i hjel, når Gud gjør ham fredløs. Men hvem skulle disse fiender da være, hvis der ikke var andre mennesker på jorden enn hans foreldre? (4,14)

I begge tilfelle må svaret være hans søsken! Kain ble gift med sin søster, og han var redd for at hun eller hans brødre ville hevne mordet på Abel. Vi hører ganske sikkert først i kap.5,4 om Adams og Evas øvrige sønner og døtre. Men det forhindrer vel ikke at de fikk barn tidligere?

Martin Luther skriver om 4,16: Adam og Eva mistet tre barn samtidig: Abel døde. Kain blev landsforvist, og han tok sin hustru, deres datter, med seg (Første Mosebok bd.1, KBH 2018, s.175; WA 42,228). Hvis Luther har rett i det, har Adam og Eva fått døtre og kanskje også flere sønner, før Abel døde. Når slekten i kap. 5 videreføres gjennom Set, er det enten fordi Adam og Eva inntil da ikke hadde andre sønner, eller fordi Gud simpelthen utvalgte Sets linje. Vi ser jo i flere tilfelle i Bibelen at Gud utvelger en annen enn den eldste sønn til å videreføre den hellige historie. Jakob ble valgt fremfor sin storebror Esau. Derfor videreføres den utvalgte slekt av Jakobs sønner, ikke av Esaus. Israels stamfedre er Abraham, Isak og Jakob, ikke Abraham, Isak og Esau. På samme måte blir David valgt til konge fremfor sine eldre brødre.

Men om det skjedde på den ene eller andre måten: De levde så lenge i de første generasjoner, at Esau saktens kunne finne en hustru enten blant sine søstre eller blant sine nieser. Og i hans egen levetid nådde slekten å bli ganske stor, så en kan utmerket forestille seg at en av dem ville hevne onkel Abels død. Forbud mot inzest finner vi først i 3 Mos 18,6 ff. og 20,17.

Kain – utvalgt til noe stort?

Men nå skal vi tilbake til det som teksten forkynner for oss. Da Eva hadde født Kain, sa hun: *"Jeg har fått en mann fra Herren"* (min oversettelse), eller *"Jeg har fått en mann, som er Herren"* (4,1). De eldre danske bibler, til og med 1871, har den sistnevnte versjon. Det er en mulig oversettelse (hebraisk, 'æt kan være pronomen 'som' eller proposisjon 'fra'el.'ved'). Det kunne tyde på at Eva trodde at løftet fra kap.3,15 allerede nå ble oppfylt. Der sier jo Gud til slangen at Evas avkom skal knuse dens hode. Derfor hadde Adam og Eva store forventninger til deres førstefødte. Under hans oppvekst sa de kanskje til ham, at Gud ville bruke ham til å knuse Satan. Og kanskje var den misforståelse med til å styrke Kains hovmod. Han la større vekt på sin førstefødselsrett enn på selv å stå i et godt forhold til Gud. Alt var på forhånd i orden med ham, mente han, for han var jo utvalgt av Gud til noe stort.

Hva med Abel?

Abel kom i andre rekke. Han var ikke utvalgt til noe stort. Der var ikke mange forventninger til ham. Han var bare lillebror. Men Bibelen gir ham et helt annet vitnesbyrd enn den gir Kain. Jesus sier om Abel at han var rettferdig. Til de skriftlærde og fariseerne sier Jesus: *"Slik skal det komme over dere, alt det rettferdige blod som er blitt utøst på jorden, fra den rettferdige Abels blod like til blodet av Sakarias, Barakias' sønn, han som dere slo i hjel mellom templet og alteret"* (Matt 23,35). Når Jesus her motstiller Abel og de ledende jøder, sier Han reelt: *"Dere er Kain! Dere har stilt dere på hans side. Dere lever i den samme synd som han."*

Ved tro bar Abel fram..

Hebreerbrevets forfatter vitner på samme måte om Abels rettferdighet: *"Ved tro bar Abel fram for Gud et bedre offer enn Kain. Ved det fikk han vitnesbyrd om at han var rettferdig"* (Heb 11,4; jf. Ordsp 15,8).

Hele kap.11 i Hebreerbrevet handler om de troende i den gamle pakt. Vi forstår at deres tro var den samme som vår. De ble frelst på samme

måte som oss: av tro alene. Derfor kan de fremstilles som eksempler for oss. Abel var altså ikke rettferdig fordi hans offer var bedre enn Kains.

Men fordi Abel var rettferdig, var hans offer bedre enn Kains! Det er en avgjørende forskjell! Troen er der først. Deretter kommer gjerningene.

Vi leste i 1 Mos 4,3-5: Både Kain og Abel brakte Gud et offer, men Herren tok bare imot Abels offergave, og ikke Kains. Hva var forskjellen?

Noen fortolkere mener at Gud bare vil ha dyreoffer, ikke av grødeoffer. Men det stemmer ikke! Mosebøkene foreskriver begge typer offer (3 Mos 1-7).

Gud vil ha hjertene

Vi skal forstå Kain og Abel i lyset av Bibelens røde tråd: Gud vil ha hjerter som er omvendt til Ham. Han vil først ha oss selv. Deretter kan vi komme med våre offergaver. Hvis han ikke kan få oss selv, vil han heller ikke ha våre offergaver. Gjennom Jeremias sier Gud til israelittene: Det er ikke godt nok at dere er omskåret på kroppen, når deres hjerter ikke er omskåret: *"Omskjær dere for Herren og ta bort hjertets forhud"* (Jer 4,4; jf. 5 Mos 10,16; 30,6). Og gjennom Jesaja sier Gud: *"Hva skal jeg med deres mange slaktoffer? Jeg er mett av brennoffer ... Det er en motbydelig røkelse for meg ... Hvor mye dere så ber, hører jeg ikke ... Kom og la oss gå i rette med hverandre"* (Jes 1,11; 13; 15; 18).

Ganske visst har Gud selv påbudt både omskjærelse, slakteroffer, røkelse og bønner, men alt det skulle være vitnesbyrd om hjerter som var omvendt til Ham. Hvis vi ikke gir Ham hjertets tillit, så kan vi godt bli sløve med våre bønner og gaver.

Denne bibelske sammenheng forklarer Kains og Abels offer for oss: Kain gav kun Gud en ytre gudsdyrkelse, og hva skal Gud med den? Abel gav Gud sitt hjerte. Abel levde i tillit til Gud. Han søkte etter den frelse som Gud hadde lovet. Kain så bare etter sin egen storhet. Det ble hans fall. Vi kan si det slik: Abel gav det beste til sin Far. Kain gav bare noe til sin sjef. For Abel var Gud hans kjære Far. For Kain var Gud hans

kalde sjef.

Bevar ditt hjerte fremfor alt du bevarer

Vi vet ikke hvordan Gud viste at han tok imot Abels offer, men ikke Kains. Ved styrkeprøven på Karmels berg (1 Kong 18) hører vi at en ild fór ned fra himmelen og fortærte Elias' offer. Kanskje skjedde det samme med Abels offer, men ikke med Kains?

Uansett hvordan det foregikk skulle det ha fått Kain til å vende om til Gud og bekjenne sitt hovmod for ham. Men han gjorde det motsatte: Kain lukket seg inn i hat til sin bror. Han blev misunnelig på Abel. Han syntes at Gud var urettferdig. Kain var jo den utvalgte, så hvordan kunne Gud tillate seg å behandle ham slik?

Hadde Gud nå utvalgt Abel i stedet for ham? Alt mens Kain gikk og tenkte, modnes den tanke i ham, at han kunne endre på situasjonen ved å drepe sin bror. Hvis Abel ikke var der mer, måtte jo Gud gjennomføre sin plan ved hjelp av Kain. Som tenkt så gjort: Kain grep en sten eller en kjepp og slo sin lillebror ihjel.

Kain sådde en tanke i sitt sinn. Deretter vannet og pleide han den. Og til sist høstet han forderv av dette sinn.

Jeg tror vi kan si det samme om Kain som Hebr 12,15-17 sier om Esau: *"Se til at ikke noen forspiller Guds nåde. La ingen bitter rot få vokse opp og volde skade, så mange blir smittet av den. Se til at ikke noen er utuktig eller verdslig som Esau, han som solgte sin førstefødselsrett for et eneste måltid mat. Dere vet jo at da han senere ville arve velsignelsen, ble han avvist, enda han søkte den med tårer, for han fant ikke rom for omvendelse."*

Vi skal ikke misforstå det når der står at Esau med tårer søkte å omvende seg. Enhver som bekjenner sin synd for Gud får tilgivelse! Men det var ikke det Esau gjorde! Han syntes bare at hans skjebne var for hard. Han gråt over straffen, ikke over synden. Esau gav Gud offergaver uten å gi ham sitt hjerte.

Det samme gjelder Kain. Jeg vet ikke om han forsøkte å omvende seg. Men teksten gjør det klart nok for oss at han beklaget seg over

straffen. Ifølge Norsk Bibel 88 sa han: "Min misgjerning er større enn at jeg kan bære den." Men verset kan også oversettes: *"Min straff [’avon] er større enn at jeg kan bære den"* (4,13). Jeg tror mer på den oversettelsen. Kain bad ikke om tilgivelse. Han sa ikke: "Ja, Gud, det er min synd!" Han sa snarere: "Det er synd på meg!"

Et viktig element i hjertets omvendelse er at en tar Guds dom inn over seg og bekjenner med både hjerte og munn: "Ja, det er min synd!" Deretter sier en: "Kjære Gud, vil du tilgi meg?" Dette gjorde hverken Kain eller Esau. Deres omvendelse var krokodilletårer.

Krokodilletårer

Vi bruker uttrykket 'krokodilletårer' når en person gråter uten å være lei seg. Faktisk har krokodiller tårekjertler. De brukes for det meste til å utskille salt når de har spist et bytte i saltvann. Det har gitt anledning til den myte at krokodiller feller en liten tåre over deres stakkars bytte. Men der er selvfølgelig ikke tale om anger, for neste gang de er sultne, kaster de seg over et nytt offer.

Krokodilletårer er uttrykk for en falsk omvendelse. En erger seg over sin skjebne. Men en er ikke villig til å gi Gud rett, bekjenne synden og be om tilgivelse.

Det sanne og falske

Paulus skriver om to slags omvendelse, en sann og en falsk i 2 Kor 7,10: *"Bedrøvelsen etter Guds sinn virker omvendelse til frelse, som ingen angrer. Men verdensbedrøvelse virker død."* Den vantro verden er også bedrøvet; nemlig over syndens følger. Hvis bare de kunne slippe konsekvensene, ville de fortsette uanfektet i synden. Verdensbedrøvelse er når en lider under syndens konsekvenser og derfor ber Gud ta disse konsekvensene vekk. Det var dette Kain og Esau gjorde, og det er hva den vantro verden gjør... hvis den overhodet interesserer seg for Gud.

Men det er ikke bare verdens, det er også den falske kirkes kjennetegn: Den vil gjerne ha Guds nåde, men det skal være i form av syndenes tilla-

telse, ikke syndenes forlatelse. Den falske kirke vil ha lov til å leve i synd. Gud skal bare tilgi. Hva skulle Han ellers gjøre?

Det har alltid vært løgnkirkens kjennetegn, både i den gamle og i den nye pakt. Det vantrø Israel var en løgnkirke. Fariseerne og de skriftlærde på Jesu tid var en løgnkirke. Og både Kain og Esau representerer løgnkirken.

Like fra kirkefaderen Augustin (354-430) har vi skillet mellom Abel-kirken og Kain-kirken eller mellom 'Guds stad' og 'verdens stad' (Om Guds Stad 15,1-7; MPL 41,437ff). Det er to folk, som har levd side om side fra kort tid etter syndefallet inntil i dag. Ofte er det vanskelig å skille mellom de to kirker. De lever nemlig blandet inn mellom hverandre og hvem som holdt sabbaten og spisereglene, hvem som brakte ofrene osv. Det var straks vanskeligere å se hvem som var omskåret på hjertet. I dag kan en se hvem som holder sabbaten, hvem som er døpt, hvem som lever med i menigheten, og hvem som forøvrig oppfører seg ordentlig. Men hvem som av hjertet gir Gud rett i Hans dom og derfor gleder seg over syndenes forlatelse, det kan vi bare ha en fornemmelse av. Men Gud kjenner hjertene.

Gud kjenner hjertene

Da profeten Samuel pekte på fårehyrden David som Israels nye konge, sa han: "*Mennesker ser på det ytre, men Herren ser på hjertet*" (1 Sam 16,7). Det kan vi ikke gjøre, i hvert fall ikke på samme måte som Gud.

Men den levende tro har og noen ytringer: Først og fremst gir den Gud rett. Troen sier det samme som Gud om synden og om Jesus. Når Gud peker på synd i våre liv, så bekjenner vi det for ham som synd. Da profeten Natan kom til kong David og konfronterte han med hva han hadde gjort, at han begikk hor med Batseba og slo hennes mann, Uriah, ihjel, så bekjente David det for profeten og for Gud (2 Sam 11-12). Han nektet det ikke. Han forsøkte heller ikke å bortforklare eller komme med unnskyldninger. Han gav simpelthen Gud rett.

Det er forutsetningen for å få syndenes forlatelse, og den fikk David. Men han hadde ikke

fått syndenes forlatelse, hvis han i virkeligheten ønsket syndenes tillatelse.

Men forøvrig ønsker Gud ikke bare å tale med oss om konkrete synder. Han viser oss syndens 'fordervelse' i hjertet. Han ønsker at vi skal få en erfaring av den, så vi ikke benekter eller bortforklarer dette forderv, men igjen sier: "Ja Gud, også det er min synd! Vil du tilgi meg dette hjerte, Gud?"

Den levende tros kjennetegn

Det vil han gjerne. Så tilgir Han oss både arvesyndens forderv og de konkrete syndige gjerninger. Når vi hører og tror det, skjer der noe inne i oss. Det legger en sang og et vitnesbyrd på våre lepper. Et av den levende tros kjennetegn er at den taler om synden og om syndenes forlatelse. Det er hovedinnholdet i vitnesbyrd og i lovsang.

Troen ytrer seg også på andre måter, men de springer ut av den grunnleggende erfaring av synd og nåde. Den levende tro ber til Gud, synger om Gud, søker Guds Ord og de helliges samfunn, og den tilgir gjerne de andre deres synd. Forklaringen på dette siste er, at en Abel-kristen har sett sitt eget syndeforderv og har fått det tilgitt av Gud. Derfor synes en Abel-kristen at de andres synd er så liten sammenlignet med hans egen. Han ser jo bare deres gjerningssynder, men han ser sitt eget syndeforderv. Det gjør det lettere for ham å tilgi de andres synd enn å tilgi sin egen synd. Nå ja, han forblir jo en synder så lenge han lever her. Derfor faller han også i synd i møtet med de andre. Han er ofte hard og urimelig mot dem. Men når Gud så peker på det, gir han igjen Gud rett. Han ber igjen om syndenes forlatelse og sier unnskyld til de andre.

Abel-kirken og Kain-kirken

Her har vi noen av den levende tros ytringer. Abel hadde denne tro, sier Jesus. Kain hadde den ikke. Siden da har de to brødre derfor representert Abel-kirken og Kain-kirken, som vi fortsatt kjenner i dag.

Sist i 1 Mos 4 hører vi ganske kort om

Kains slekt. De hadde nok i det jordiske. Derfor ble de så dyktige til det jordiske. Jabal, Jubal og Tubal-Kain ble foregangsmenn for den storslåtte kultur og håndverk (v.20-22). Dermed er det ikke sagt noe ondt om kultur og håndverk. I seg selv er det utmerket. Det er Guds gode gaver. Men som det gikk Kains slekt, er det gått så mange andre siden da: De ble så opptatt av det jordiske, at de mistet det himmelske. Om trosheltene i Hebr 11 leser vi derimot at de lengtet etter et bedre fedreland, nemlig det himmelske (v.16). I 1 Mos 5 leser vi om Adams slekt, som blev til Sets slekt. Det er den Bibelen konsentrerer seg om. Kains slekt forsvant helt i syndefloden (kap.6). Og av Adams slekt blev det på det tidspunkt bare spart åtte individer: Noa og hans familie.

I kap.4 hører vi at Kain og hans slekt flytter mot øst til landet Nod (v.16). Guds hensikt var at Abel-kirken ikke skulle infiseres, smittes av Kain-kirken. Men i det lange løp kunne de ikke holdes adskilt. De blandet seg dessverre med hverandre (6,1-2).

For di de ble mange, var det ikke lenger nok med en familieandakt der hjemme ved teltet eller hytten. Adam og Eva hadde selvfølgelig holdt andakt for sine barn, der de har fortalt om haven, om synden og om Ham som skulle knuse slangens hode. Så hadde de bedt sammen til Gud og sikkert også sunget en hymne.

Men i kap. 4,26 står der: "På den tid begyndte de å påkalle Herrens navn." Vi vet ikke sikkert hva det betyr. I kap. 17,1 sier Gud til Abraham: "*Jeg er Gud den Allmektige [hebraisk, El Shadaj], vandre for mitt åsyn og vær ustraffelig.*" El Shadaj eller Gud den Almektige, det lyder som Guds navn. I 2 Mos 3,14 spør Moses etter Guds navn og får dette svar: "*Jeg er den jeg er!*" På hebraisk står der JHVH eller Jahve, om en vil. Det betyr 'Den, der er!' Her hører vi Guds navn. Men jeg tviler på at 1 Mos 4,26 handler om et bestemt navn. Det handler snarere om at Adams slekt ble så tallrik at de måtte samle seg flere steder til ordnede gudstjenester med ofringer, bøn,

sang og annen liturgi. Det var ikke lenger nok at enhver gjorde som han selv ville. Adam var den første prest i Guds kirke.

Men nå ble han biskop eller yppersteprest for en rekke små menigheter rundt omkring. Så lenge han levde, hadde han tilsyn med disse menigheter og prøvde med vekslende hell å holde dem adskilt fra Kain-kirken. Etter Adams død gikk det dessverre hurtig den forkorte vei for Abel-kirken. Derfor kom syndfloden.

En advarsel til oss

Beretningen er en advarsel til oss i dag. Vi skal gjøre det klart at der er forskjell på Abel-kirken og Kain-kirken. Vi skal gjøre det klart, at Guds nåde ikke er syndenes tillatelse, men syndenes forlatelse. Og vi skal gjøre det klart at den levende tro har noen ytringer; dvs. den viser seg på bestemte måter. Det betyr ikke at vi kan se hverandre inn i hjertene. Det kan bare Gud. Men vi kan jo begynne med vårt eget hjerte. Hvordan står det til der? Gir vi Gud rett når han setter fingeren på noe i vårt liv, eller gråter vi bare over syndens konsekvenser? Sier vi: "Ja, Gud, det er min synd!" Eller sier vi: "Det er synd for meg, Gud!" Søker vi Guds Ord og bønner? Søker vi de helliges samfunn? Hva er det som fyller våre bønner, våre vitnesbyrd og våre lovsanger? Er det først og fremst syndenes forlatelse? Slik er det nemlig i Abel-kirken, men ikke i Kain-kirken.

Vi må gjerne tale med Gud om syndens konsekvenser her og nå: sykdom, ulykke og død. Vi må også gjerne takke Gud for Hans jordiske velsignelser: helbred, penge og livskvalitet. Men det er noe annet som han først og fremst vil tale med oss om. Jesus sier: "*Søk da først Guds rike og hans rettferdighet, så skal dere få alt dette i tillegg!*" (Matt 6,33). Vil vi tale med Gud om dette? Det ville Abel. Men Kain ville ikke.

Heftene "Kristus – vår rettferdighet" og "Kristus – vårt liv"

"Kristus – vår rettferdighet" er utdrag av Carl Olof Rosenius husandaktbok tilegnet unge mennesker. De unge i dag trenger å høre Bibelens klare tale om Jesu Kristi forsoning, rettferdiggjørelse av tro og om helligjørelsen.

"Kristus - vårt liv" av Carl Olof Rosenius er også utdrag av Rosenius husandaktsbok tilegnet unge mennesker. Den ble sist trykt i 1980 og er nå utsolgt fra forlaget.

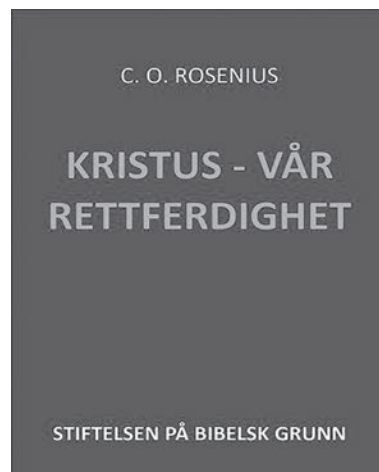
Det er kommet på norsk i serien Lundes småskrifter hvor Lunde og Co's Forlag har copyright.

Stiftelsen På Bibelens Grunn har nå fått tillatelse fra forlagshuset Lunde A/S til å trykke opp disse tre heftene på nytt.

Heftene er gratis, men Stiftelsen På Bibelens Grunn er takknemlig for gaver til sitt arbeid.

Hefet kan bestilles hos Bibelsk Tros kassetjeneste. Se kontaktinfo side 31.

Ved sending via post, betales porto av mottaker!

Bibelsk Tros kassetjeneste

Det ligger nå 3000 taler av blant andre Øivind Andersen, Carl Fr. Wisløff med mange flere av de gamle gode forkynnerne for gratis nedlasting.

Også alle møtene på Skjæveland Misjonshus blir tatt opp og ligger der. De ligger under "Nye taler" og "Talearkiv."

Medarbeidere og skribenter i dette nummeret:

Arvid Inge Joramo (1941 – 2025)

Arvid Joramo (1941-2025) Norsk teolog, forkynner, lærer og gårdbruker. Medlem av Rådet til Stiftelsen På Bibelens Grunn 1992 - 2023.

Carl Olof Rosenius (1816-1868)

Svensk vekkelsesforkynner og redaktør av "Pietisten".

Charles Haddon Spurgeon (1834 – 1892)

Britisk pastor og forfatter

Christian Scriver (1629-1693)

Tysk prest og forfatter

Gudmund Vinskei (1920-1986)

Misjonær og misjonssekretær i NLM.

Hans Erik Nissen (1938-2016)

Cand.theol. ved København Universitet

1965. Sogneprest i København 1966-70. Forstander ved Luthersk Missionsforenings Højskole, Hillerød, fra 1970-2003.

Kjell Skartveit

Født 1967 i Stavanger. Lektor med hovedfag i statsvitenskap, med fagene sosialøkonomi, bedriftsøkonomi og historie i tillegg. Underviser ved Wang Toppidrett i Stavanger.

Lydia Lithell 1909 – 1957

Svensk organist, kantor og sangforfatter

Peter Olsen

Født 1963 i Danmark. Cand. theol. Ph.D. Ansatt i 50 % stilling som førsteamanuensis i systematisk teologi ved Dansk Bibel-Institut i København og ved Fjellhaug Internasjonale Høgskole i Oslo.

Og 50 % stilling med bibelundervisning i LM, Danmark. Har skrevet teologiske artikler i tidsskrift og bøker.

Terje Bjuland

Født i Stavanger 1960. Cand. Mag. i realfag UIB Siviløkonom og Cand. Merc. fra NHH. Siden 2008: Høyskolelektor ved NLA Høgskolen

Vesa Pöyhtäri

Født i 1964 og oppvokst i Uleåborg, Finnland Teologisk embetseksamen. (Teologie magister) hvor han virket som prest i 10 år. Misjonsleder for Lestadianernas Fridsföreningars förbund.r.f. og som Sjefredaktør for deres misjonsblad "Sions Missionstidning"

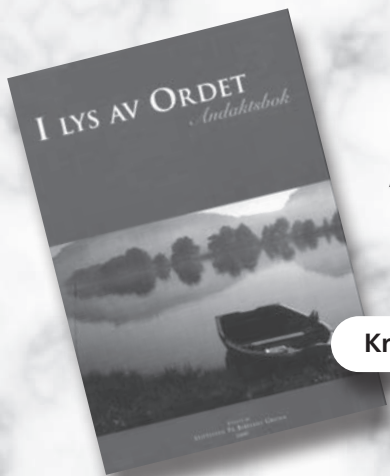
M Ø T E R

Bibelsk Tro – Skjæveland

Dag	Dato	Kl.	Taler/møte	
Onsdag	04. feb	19.30	Bibelgruppe	
Søndag	08. feb	11.00	Erik Nordbø	
Søndag	15. feb	11.00	Jakob Trodahl	
Søndag	22. feb	11.00	Alfred Salte	
Søndag	01. mar	11.00	Arvid Bjerga	
Onsdag	04. mar	19.30	Bibelgruppe	
Søndag	08. mar	11.00	Dagfinn Natland	
Uke 11				
Torsdag til lørdag	19.00	Øyvind Samnøy	Flymisjonen	
Søndag	15. mars	11.00	Øyvind Samnøy	Flymisjonen
Uke 12				
Tirsdag til lørdag	19.00	Øyvind Samnøy	Flymisjonen	
Søndag	22. mars	11.00	Øyvind Samnøy	Flymisjonen

På nettstedet www.begynn.no finner du alltid oppdatert møteoversikt!

Et lite utvalg fra vårt utsalg:

I lys av Ordet

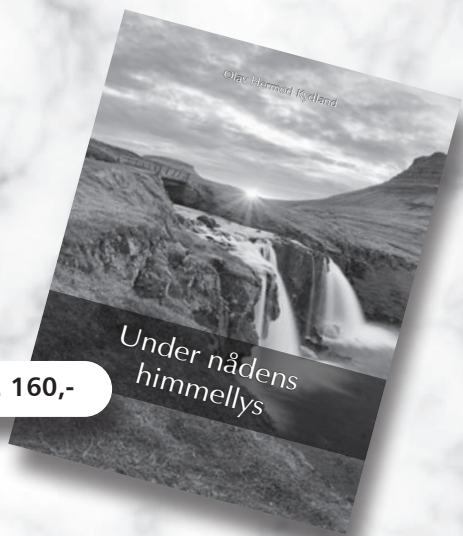
Andaktsbok
Flere forfattere

Kr. 100,-

Under nådens himmellys

Bok av Olav Hermod Kydland.

Kr. 160,-

Jesu kjærlighet

CD med sang av ungdomskoret Gledesbud fra Namsos. Utgitt på Basunen forlag.

Kr. 200,-

Porto kommer i tillegg til de ulike priser på bøker og CD-er!

Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116, 4311 Hommersåk
E-post: olstocka@frisurf.no

Bankgironummer: 3207.43.88999

Det er enkelt å bestille via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Artikler, taler, litteratur og musikk

ISSN 0804-0532

Returadresse:

Postboks 67

4349 Bryne

Flyttfåglarna

Av Lydia Lithell

*När sommarn mot hösten sig vänder
då samlar sig flyttfåglars rad.
De längtar till ljusare länder
med vårliga, grönskande blad.*

*Ref. En dag lyfter tusende vingar
för fjärran mångmila färd,
och flyttfågelsträcket sig svingar
mot syd, mot en varmare värld.*

*De vet att när sommaren svalkas
då närmar sig uppbrottets stund.
De vet att när höststormen nalkas
då väntar en varmare lund.*

*Guds folk är som flyttfåglars skara
de väntar på uppbrottets stund.
De väntar Guds sommar den klara
där högt ovan världarnas rund.*

*Det väntar en sommar där borta
ett varmare, skönare land.
Ja, blott några vingeslag korta
sen ser vi den soliga strand.*

Ref. vers 4:

*En dag lyfter tusende vingar
för fjärran mångmila färd
förbi alla stjärnornas ringar
mot himlen, Guds eviga värld.*

